

rou zmateční stížnost podrobně provádí jen, pokud jde o důvod zmatku čís. 8, jest bezpodstatna. Obžaloba byla sice na stěžovatele a na další čtyři osoby vznesena jako na přímé pachatele zločinu krádeže, napadeným rozsudkem byli však oba stěžovatelé uznáni vinnými spoluvinou na téměř zločinu, spáchanou tím, že, nechavše zhotoviti a poskytnuvše neznámým pachatelům, kterými byla pokladna vyloupěna, lupičské nářadí k vypáčení pokladen, k (vykonání) činu úmyslně napomáhali a k jeho bezpečnému vykonání přispěli. Z předpisů trestního řádu (§§y 262, 263, 267), v jichž porušení spatřuje zmateční stížnost důvod zmatečnosti čís. 8 §u 281 tr. ř., mohly by tu v úvahu přijíti pouze předpisy §§ů 262 a 267 tr. ř. Tyto předpisy, zejména ustanovení §u 267 tr. ř., jsou však porušeny způsobem, zakládajícím jako překročení obžaloby onu zmatečnost, pouze tehdy, byl-li obžalovaný uznán vinným s k u t k e m, na nějž obžaloba ani původně nesměřovala ani za hlavního přeličení nebyla rozšířena. To se v souzeném případě nestalo. Neboť obžaloba pro určitý trestný čin, třebaže má na mysli jen přímé pachatelství obžalovaného, zahrnuje v sobě též veškeré formy spoluviny na tomto činu, ježto podle §u 5 tr. zák. dopouští se zločinu netoliko přímý pachatel sám, nýbrž i každý, kdo vyvinul některou z činností, tamtéž jako spoluvinu blíže vylíčených. Ostatně ona činnost obou stěžovatelů, která byla rozsudkem podřaděna skutkové podstatě spoluviny, jest v obžalovacím spise vylíčena podrobně, zejména, pokud jde o opatření jednotlivých dílů lupičského nářadí oběma stěžovateli, nejen jako doklad podezření přímého pachatelství vůči oběma, nýbrž zároveň jako činnost k provedení krádeže přímo a bezprostředně směřující a pojící se tak v jednotný celek se skutkem, tvořícím vlastní předmět obžaloby. Nepřekročil tudíž nalézací soud obžaloby tím, když, nenabyv přesvědčení o vině stěžovatelově jako přímého pachatele, shledal v oně ostatní jeho činnosti, zahrnuté i v obžalovacím spise, skutkovou podstatu spoluviny. Návrhem veřejného obžalobce nebyl v tom ohledu vázán již vzhledem na předpis §u 267 tr. ř.

Čís. 2368.

I začátek osady jest »uzavřeným místem« ve smyslu prvního odstavce §u 46 min. nař. z 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák.

Řidič automobilu má udržovati rychlost v takových mezích, by mohl býti připraven na všechny možnosti (na možné náhlé objevení se překážky); s hlediska §§ů 335, 337 tr. zák. nestačí dávání výstražných znamení a nevykročení z mezí přípustné rychlosti.

Spoluzavinění usmrceného (poraněného) pachatele nevyvíňuje.

(Rozh. ze dne 10. května 1926, Zm I 139/26.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 30. ledna 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §u 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Nalézací soud shledal zavinění obžalovaného ve smyslu Šu 335 tr. zák. v tom, že 1. nedával výstražných znamení, 2. jel větší než dovolenou rychlostí a 3. že neovládal auta, pokud se týče nešetřil při vyhýbání se druhému automobilu žádných opatrností. Stížnost míní, že žádný z těchto předpokladů, z nichž soud dovozuje zavinění obžalovaného, není opodstatněn. K 1. uplatňuje, že výstražná znamení mají se podle Šu 48 min. nař. z 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák. dávatí vždy, je-li toho třeba, tudíž jen tehdy, když lze předvídati, že jsou tu takové okolnosti, že by mohlo dojít ku střetu vozidla s jiným předmětem neb osobou. Pouhá okolnost, že mimo jízdní dráhu chodí nebo stojí lidé, není prý ještě důvodem ku výstražnému znamení. V souzeném případě je pak prý zjištěno, že usmrcený hoch stál mimo silnici na pravé straně u lavice a obžalovaný nemohl tušiti, že mu skočí náhle před vozidlo, chtěje přeběhnouti přes jízdní dráhu. Neštěstí nestalo prý se ostatně ani v samotné obci, nýbrž v místě, kde se teprve do obce přijíždí. Stížnost jest bezdůvodna. Pokud tvrdí, že nehoda nestala se ještě v samotné obci, tudíž v uzavřené osadě, brojí ve skutečnosti jen nepřipustně proti opačnému zjištění soudcovskému. Bereť soud za prokázáno, že po obou stranách silnice v místě, kde se neštěstí událo, stojí domky; lze proto právem mluvití již o uzavřeném místě, pokud se týče »uzavřené osadě« ve smyslu prvního odstavce Šu 46 nařízení, byť i tam byl teprve začátek osady. Musí proto stížnost při dovolávání se hmotněprávního důvodu zmatečnosti při onom předpokladu nalézacího soudu setrvati. Přihlíží-li se k němu a dále k tomu, že na dotyčném místě je silnice, byť i ne značně, tedy přec trochu zakřivena, že obžalovaný musil si podle přesvědčení soudu jako soudný člověk uvědomiti, že vjíždí do uzavřené osady, kde bydlí většinou horníci a lidé chudší, kteří nemohou se o své děti tak postarati, jak je možno v osadách bohatších, takže tyto děti pobíhají po silnici, — pak arci byl tu důvod ku dávání výstražného znamení, to tím více, když z opačné strany přijíždělo jiné nákladní auto, s nímž se musil vyhnouti, a když viděl, že u domku při silnici jsou děti, o kterých podle životních zkušeností mohl předpokládati každou nepředloženost, tedy zejména, že v nejnebezpečnější chvíli se odhodlají ku přejití nebo ku přeběhnutí silnice. Nalézací soud uváživ průvodní výsledky, přiklonil se také k náhledu svědka Františka B-y, že k neštěstí došlo zejména proto, že obžalovaný nedával výstražného znamení a že hoch, neslyšev takového znamení, vběhl při vyhýbání se aut před auto obžalovaným řízené. Stanovisko zmateční stížnosti dokazuje, že obžalovaný zneužívá povinnosti jemu z onoho ministerského nařízení a z dané situace vzcházející a je za takového stanoviska vysvětlitelno, že k úrazu došlo.

K 2. Stížnost popírá, že by obžalovaný jel nepřipustnou rychlostí, kdyžť jel rychlostí nejvýše 12 km za hodinu, tedy ani ne rychlostí větší než 15 km, která je přípustna v uzavřených obcích. Naproti tomu dlužno však poukázati na neodporovatelné zjištění soudu, že obžalovaný jel na místě úrazu rychlostí větší než 12 km. Snaží-li se stížnost ve skutkovém ohledu samostatným uvažováním výsledků průvodních dokázati správnost svého opačného tvrzení, nedoličuje po zákonu dovolávaného

hmotněprávního důvodu zmatečnosti aniž kterého jiného z důvodů v §u 281 tr. ř. a zejména v čís. 5 výlučně vypočtených. V právním ohledu dlužno pak zdůrazniti, že zachování rychlosti jízdy v §u 46 odst. první min. nařízení předepsané není samo o sobě způsobitelným sprostím trestní zodpovědnosti. Naopak sluší trvati na tom, že dávání výstražných znamení a nevykročení z mezí přípustné jízdy ještě nestačí, ale že dlužno rychlost jízdy podle okolností voliti tak, by řidič byl pánem své rychlosti a jízdu po případě okamžitě zastavil, by bezpečnost osob a majetku nebyla ohrožována. Má proto řidič automobilu, hledě najmě ku zkušenostem nabytým při styku s automobilovým provozem, udržovati rychlost v takých mezích, by mohl býti připraven na všechny možnosti, tedy i na příklad na možné náhlé objevení se překážky. Pokud zmateční stížnost při svých vývodech pod 1. a 2. uplatňuje, že neštěstí bylo zaviněno pouze neodvratným počínáním usmrceného hochy, miji se svým cílem; neboť podle toho, co uvedeno, sluší přičítati obžalovanému výhradnou vinu na přivodění neštěstí. Nehledě k tomu, nevylučovalo by ani sběhnuvší se spoluzavinění poškozeného trestní zodpovědnost obžalovaného, poněvadž k trestnosti podle §u 335 tr. zák. se nevyžaduje, by protizákonný výsledek nastal výlučně jen opomenutím vinníkovým. Stačí naopak, že mezi výsledkem a opomenutím pachatele je vůbec příčinná souvislost a že obžalovaný založil byť i jen jednu z podmínek, které v daném případě měly v zápětí neštěstí. Tím jest arci též odňata půda námitce, že úraz zavinila pouhá náhoda. K 3. Je-li nepochybně, že obžalovaný, řidě automobil, nedával výstražných znamení a jel rychlostí větší než dovolenou, je tím zároveň též prokázáno, že neovládal auta pokud se týče nešetřil při vyhýbání se druhému automobilu žádných opatrností. Namítá-li stížnost tu, jakož i při svých vývodech k 1. a 2., že hoch skočil obžalovanému náhle před vůz, dlužno stížnost odkázati na jediné směrodatné zjištění soudu, jež zní v ten smysl, že hoch neslyšev výstražného znamení, vběhl při vyhýbání se aut před auto obžalovaným řízené a byl jím přejet. Podle tohoto zjištění stojí soud na stanovisku, že, kdyby byl obžalovaný dával, jak mu to předpisy a daná situace kázaly, výstražná znamení, nebyl by hoch vběhl před auto. Výrok odsuzující obžalovaného pro přečin podle §u 335 tr. zák. odpovídá tudíž zjištěnému stavu věci i zákonu a není tu právního důvodu k použití §u 290 tr. ř. V každém směru bezdůvodnou zmateční stížnost náleželo proto zavrhnouti.

Čís. 2369.

Zlý úmysl ke skutkové podstatě zločinu §u 205 a) tr. zák. musí v sobě uzavíratí celou objektivní skutkovou podstatu (výsledek — poškození věřitelů neb jich části, prostředky poškozovací); podmětem tohoto zločinu může býti pouze dlužník.

Zlý úmysl ke skutkové podstatě přečinu §u 486 písm. b) čís. 1 tr. zák. musí v sobě uzavíratí zákonem vypsané činění objektivní a mimo to musí pachatel míti úmysl dosáhnouti ve vyrovnávacím (úpadkovém)